

Copyright © 1988 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele,
locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei,
fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale,
în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri
este în întregime întâmplătoare.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Aproape de paradis
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Aproape de paradis / Nora Roberts
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4658-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Aproape de paradis

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

- Informeașă lumea că este aici. Alea sunt surorile tale, Trace.

Treaz și analitic, Trace le studia acum.

- Destul de sfrijite.

- La fel ai fost și tu, micule babuin. Lacrimile își făcuseră apariția. Era prea irlandez ca să se rușineze de ele. Voi face tot ce pot pentru voi. Pentru fiecare dintre voi. Puse o mână pe geam și speră ca asta să fie cumva de ajuns.

capitolul 1

Nu avea să fie o zi obișnuită. Acum, că decizia fusese luată, avea să treacă mult timp până când lucrurile aveau să revină la normal. Putea doar să speră că făcea lucrul corect.

În aerul liniștit, cu miros de animal din hambar, Abby puse șaua pe calul ei. Poate că era greșit să fure ora asta în mijlocul zilei, când încă erau multe de făcut, dar avea nevoie. O oră singură, de departe de casă, de departe de obligațiile părea un lux.

Abby ezită, apoi clătină din cap și strânse chinga. Dacă tot avea de gând să fure, măcar să ia ceva luxos. Pentru că era ceva ce tatăl ei ar fi zis, râse în sinea ei. Și apoi, dacă domnul Jorgensen chiar voia să cumpere mânzul, avea să sună din nou. Registrele contabile trebuiau reglate și factura pentru nutreț depășise termenul de plată. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum, voia o cursă rapidă spre nicăieri.

Două dintre pisicile din hambar se învârtiră pe acolo, apoi se aşezără în fân, în timp ce ea conducea murgul afară. Răsuflarea lui forma un nor de ceață. Ea îi verifică chingile.

- Să mergem, Judd!

Cu lejeritatea dată de experiența îndelungată, se urcă în șa și se îndreptă spre sud. Nu avea să călărească în galop în acea direcție, căci zăpada și noroiul se amestecaseră formând o mocirlă. Aerul era rece și greu de la umerală, dar ea avea o presimțire. Lucrurile se schimbau,

și oare nu era astă tot ce putea cere cineva? Continuă plimbarea la trap, ea și calul tânjind după ceva ce nu părea mereu la îndemână. Libertatea.

Poate că faptul că acceptase să i se ia un interviu pentru această carte avea să îi aducă o frântură din libertate. Putea doar să spere. Dar îndoilele cu care trăia de când fuseseră făcute aranjamentele planau deasupra. Ce era corect, ce era greșit, care erau consecințele? Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să își asume responsabilitatea.

Călări peste pământul pe care îl iubea, dar pe care niciodată nu îl considerase al ei.

Zăpada se topea pe pășuni. „În vreo lună“, își zise ea, „mânjii se vor putea juca în iarba nouă.“ Semănase fân și ovăz, și anul astă – poate anul astă – registrele ei aveau să fie pe plus.

Chuck nu s-ar fi îngrijorat niciodată. El nu se gândise niciodată la ziua de mâine, doar la următorul moment. Următoarea cursă de mașini. Ea înțelesе de ce cumpărase el pământ în Virginia rurală. Poate că știuse dintotdeauna. Dar, în acel moment, luase gestul lui de vinovătie drept un gest de speranță. Capacitatea ei de a se agăta de firele subțiri de speranță o ajutase să depășească ultimii opt ani. Chuck cumpărase pământul, apoi petrecuse câteva săptămâni răzlețe pe el. Fusese prea agitat ca să stea și să privească iarba crescând. Agitat, nepăsător și egoist, astă era Chuck. Știuse astă înainte să se mărite cu el. Poate de astă se măritase cu el. Nu putea spune că el pretinsese vreodată că era altfel. Pur și simplu, ea îl privise și văzuse ceea ce dorise să vadă. Intrase în viață ei precum o cometă, și, orbită de fascinație, ea îl urmase. La opt-sprezece ani, Abigail O'Hurley fusese uimită și încântată să aibă o relație cu Chuck Rockwell.

Numele lui fusese pe prima pagină a ziarelor când el își croise drumul prin circuitul de Grand Prix. Numele lui apăruse cu litere îngroșate în ziarele de scandal când el își croise drum spre inimile femeilor. Tânără Abigail nu citise tabloidele. El apăruse în viața ei din Miami, fermecând-o și uimind-o. Îi oferise entuziasm. Entuziasm și lipsă de responsabilități. Se trezise măritată înainte să apuce să se dezmeticească.

Pentru că o ploaie ușoară cădea acum, Abby opri calul. Nu o deranja ploaia care îi uda față și haina. Aducea ceva de care avusese nevoie în acea dimineață. Izolare. Calea unui laș, știa și ea, dar nu se considerase niciodată o curajoasă. Ceea ce făcuse – ce continua să facă – era să supraviețuiască.

Terenul se ondula ușor, acoperit cu zăpadă, învăluit de ceață care plutea deasupra. Când Judd lovi pământul cu copita, nerăbdător, ea îi lovi ușor grumazul până când el se liniști din nou. Era aşa frumos. Fusese la Monte Carlo, Londra, Paris și Bonn, dar, după aproape cinci ani de trăit de azi pe mâine și de muncit de dimineață până seara, tot credea că astă era cea mai frumoasă priveliște din lume. Ploaia îmbiba pământul, promițând să facă drumurile impracticabile. Dacă temperatura avea să scadă în acea noapte, ploaia avea să înghețe și să formeze pojghiță alunecoasă și periculoasă pe deasupra zăpezii. Dar era frumos. Lui Chuck îi datora asta. Si multe altele.

El fusese soțul ei. Acum ea era văduva lui. Înainte să se ardă, o părلise și pe ea destul de rău, dar îi lăsase două dintre cele mai importante lucruri din viața ei: fiii ei.

Pentru ei, fusese într-un final de acord ca scriitorul să vină. Refuzase oferte de la edituri timp de mai bine

de patru ani. Astă nu împiedicase apariția unei biografii a lui Chuck Rockwell năutorizate sau alte povești care prezintau interes pentru ziare din când în când. După luni întregi petrecute scotocind în sufletul său, Abby conchisese, în sfârșit, că, dacă ar lucra cu un scriitor, un scriitor bun, ar avea ceva control asupra produsului final. Când urma să fie gata, copiii ei aveau să aibă ceva despre tatăl lor. Dylan Crosby era un scriitor foarte bun. Abby știa că acest lucru era deopotrivă un dezavantaj și un avantaj. Avea să își bage nasul în zone pe care ea era hotărâtă să le țină la distanță. Ea voia ca el să facă asta. Și, atunci, ea avea să îi răspundă în stilul ei și urma să închidă pentru totdeauna acel capitol din viața ei. Trebuia să fie isteață. Clătinând din cap, se lăsă peste cal și îl puse iar în mișcare. Problema era că ea nu fusese niciodată isteață. Chantel era cea isteață. Sora ei mai mare – mai mare cu două minute – fusese mereu în stare să facă planuri, să manipuleze și să facă lucrurile să se întâmple.

Apoi, mai era Maddy, cealaltă soră a ei, mai mică decât ea cu două minute și zece secunde. Maddy era cea îndrăzneață, cea care își croia singură calea doar prin strădanie și voință. Dar ea era Abby, mijlocia. Cea linistită. Cea responsabilă. Cea pe care puteai conta. Aceste atracții încă o făceau să tresără. Acum, problema ei nu era o etichetă care îi fusese aplicată înainte chiar să poată merge. Problema ei acum era Dylan Crosby, un fost reporter de investigații transformat în biograf. Când avea douăzeci de ani, scosese la iveală o legătură cu Mafia care doborâse una dintre cele mai mari familii de mafioți pe de coasta de est. Până să împlinească treizeci de ani, destabilizase cariera unui senator cu un cont

la o bancă elvețiană nedeclarat și îi terminase orice aspirații. Acum, era rândul ei să aibă de-a face cu el. Și avea să se descurce. Până la urmă, el avea să fie pe terenul ei, sub acoperișul ei. Doar ea avea cheia.

Dacă învățase ceva din poziția de copil mijlociu al unui cuplu de artiști hoinari, învățase cum să joace teatrul. Tot ce trebuia să facă pentru a obține ce dorea era să îi ofere lui Dylan Crosby un spectacol extraordinar.

„Să nu spui niciodată tot adevărul, fetițo. Nimeni nu vrea să-l știe.“ Astă ar fi zis tatăl ei. Și astă, își dădu Abby seama zâmbind, era ceea ce avea să își tot reamintească ei înseși în următoarele luni.

Un pic reticentă să iasă de pe drumul deschis, Abby întoarse calul și o luă înapoi. Era aproape timpul să înceapă.

Dylan înjură ploaia și scoase mâna pe geam ca să steargă parbrizul cu o cărpă deja udă. Ștergătorul de pe partea lui funcționa doar în reprise. Cel de pe partea cealaltă renunțase să funcționeze. Ploaia rece ca gheață îi uda mânecca de la haină, în timp ce el ținea volanul cu o mână și ștergea parbrizul cu cealaltă. Probabil era nebun de cumpărare o mașină veche de douăzeci și cinci de ani, clasică sau nu. Mașina Vette din '62 arăta ca un vis, dar mergea ca un coșmar.

Și probabil nu fusese prea inteligent nici să vină cu ea din New York, în februarie, dar dorise să aibă libertatea oferită de mașina lui – aşa cum era ea. Măcar ninsoarea care îl întâmpinase în Delaware se transformase în ploaie pe măsură ce el se îndreptase spre sud. Dar înjură din nou ploaia care intra prin fereastra deschisă și îi uda gulerul.

„Putea fi mai rău“, își spuse el. Nu știa exact cum; dar probabil se putea. Până la urmă, avea să își înfigă în sfârșit colții într-un proiect pe care încerca de trei ani să-l prindă. Aparent, Abigail O’Hurley Rockwell storsese de la editură cât de mult putuse.

„O doamnă destul de ageră“, își zise el. Pusese mâna pe unul dintre cei mai sexy și bogăți piloți din cursele de mașini din circuit. Și, la vremea respectivă, era aproape o copilă. Înainte să împlinească nouăsprezece ani, purta haine de nurcă și diamante și își făcea de cap în locuri precum Monte Carlo. Nu era niciodată greu să cheltuieste banii altuia. Fosta lui soție îi arătase asta în – din fericire – scurta lor uniune de optsprezece luni. Femeile erau viclene încă de la naștere. Erau construite să joace rolul de făpturi neajutorate, vulnerabile. Până puneau ghearele pe tine. Ca să te eliberezi, trebuia să săngerezi puțin. Apoi, dacă te ducea capul, te uitai bine la cicatrici din când în când, ca să îți reamintești cum funcționa viața.

Dylan se lupta cu harta de lângă el, ținând-o în fața volanului în timp ce conducea cu coatele, apoi înjură din nou. Da, trebuia să fi cotit pe acolo. Tocmai ratase curba. Privi rapid în susul și în josul drumului înfundat de ploaie și întoarse mașina. Poate că ștergătoarele erau demne de milă, dar Vette-ul știa să se miște.

Nu putea înțelege cum de Chuck Rockwell, pe care el îl urmărise și îl admirase, alese să se mute în fundul Virginiei. Poate că micuța femeie îl convinsese să cumpere locul acela, ca un fel de ascunzătoare. Cu siguranță, ea hibernase aici în ultimii ani. Oare ce fel de femeie era? Ca să scrie o biografie minuțioasă a bărbatului, trebuia să înțeleagă femeia. Poate că miroslul de gaz

și de cauciucuri fumegânde o plăcătiseră. Fusese în standuri și la victoriile, și la înfrângerile lui. Mai important, nu fusese acolo la ultima lui cursă. Cea care îi adusese sfârșitul. Din informațiile pe care le avea Dylan, trei zile mai târziu, apăruse la înmormântare, dar abia scosese un cuvânt. Nu vărsase o lacrimă.

Se măritase cu o mină de aur și închise ochii la infidelitățile lui. Banii erau singurul răspuns. Acum, ca văduvă a lui, se afla în situația de a nu mai trebui să ridice un deget vreodată. Deloc rău pentru o fostă cântăreață care nu trecuse de barurile de hotel și cluburile de mâna a doua. Trebui să încetinească foarte mult Vette-ul ca să poată intra pe aleea noroioasă, plină de sleauri, marcată de o cutie poștală ponosită pe a cărei parte laterală scria „Rockwell“.

Clar ea nu era adepta cheltuitului de bani pentru întreținere. Dylan își șterse geamul din nou și strânse din dinți în vreme ce înainta pe terenul accidentat. Când auzi cum toba de eşapament răzuiește pământul, se opri din a înjura ploaia și începu să o înjure pe Abigail. Din punctul lui de vedere, ea avea un dulap plin de mătase și blănuri, dar nu dădea un cent pentru o minimă reparatie a drumului.

Când văzu casa, se învioră un pic. Nu era casa colonială tipică impozantă și opresivă la care se aşteptase el. Era încântătoare și îmbătoare, începând de la balansoarul care se afla pe verandă. Obloanele de la ferestre erau colorate într-un albastru colonial, fiind într-un contrast plăcut cu cadrul alb. O terasă cu o balustradă dublă oculea etajul al doilea. Deși vedea că era nevoie de o nouă mână de vopsea, nu părea dărâmată, ci bună de locuit. Pe coș ieșea fum, și o bicicletă cu roți ajutătoare stătea

sprijinită în cric sub marginea acoperișului. Sunetul scos de un câine care lătra din tot plămânnii completa scena. Deseori se gândise să găsească un asemenea loc pentru el însuși. Un loc departe de mulțime și de zgomot, unde să se poată concentra asupra scrisului. Îi reamintea de casa pe care o avusese când fusese copil, unde siguranța și munca grea mergeau mână în mână. Când toba de eşapament zgârie din nou drumul, nu mai fu vrăjit. Dylan parcă în spatele unei camionete și a unei mașini mici și opri motorul. Lăsa cărpa să îi cadă pe covorașul din mașină, închise fereastra și dădu să deschidă portiera, când o masă de blană udă sări pe el.

Câinele era enorm. Poate că dorise să îl întâmpine prietenos, dar, fiind ud, animalul nu arăta prea placut. În timp ce Dylan aprecie că era de mărimea unui mic hipopotam, câinele puse două labe murdare pe geamul lui și lătră.

- Sigmund!

Și Dylan, și câinele se uită spre casă, unde o femeie stătea lângă treptele verandei. „Deci aceasta e Abigail“, cugetă el. De-a lungul anilor, văzuse destule poze cu ea pentru a o recunoaște instantaneu. Chipul proaspăt al ingenuei din standurile curselor lui Rockwell. Uimitoarea mondenă de la Londra și Chicago. Văduva distanță, stăpână pe sine la mormântul soțului ei. Cu toate astea, nu era chiar ceea ce se aștepta el.

Părul, blond ca mierea, îi cădea peste frunte în șuvețe rare și în valuri pe umeri. Arăta foarte suplă și în largul ei în blugi, cizme și un pulover voluminos. Prin ploaie, chipul ei era palid și delicat. Nu îi putea vedea culoarea ochilor, dar îi putea vedea gura, cu buze pline și fără ruj, în timp ce ea chema câinele din nou.

- Sigmund, dă-te jos acum!

Câinele mai lătră o dată slab și se supuse. Precaut, Dylan deschise portiera și coborî.

- Doamna Rockwell?

- Da. Scuze cu câinele! Nu mușcă. Prea des.

- Vești bune, bâigui Dylan și deschise portbagajul.

În timp ce el își scotea bagajele, Abby rămase pe loc, cu nervii întinși. Era un străin, și îl lăsa să intre în casa ei, în viața ei. Poate ar trebui să pună capăt acum, chiar acum, înainte ca el să mai facă un pas. Apoi, el se întoarse, cu bagajele în mâini, și se uită la ea. Ploaia îi aluneca din păr. Era închis la culoare, mai închis acum că era ud și lipit de față lui. Nu era un chip pe care să se citească amabilitatea, remarcă ea și își frecă mâinile de coapse. Era prea multă viață reflectată pe chipul lui, prea multă cunoaștere. O femeie trebuia să fie nebună să lase un astfel de bărbat să intre în viața ei. Apoi văzu că hainele lui erau ude leoarcă și pantofii plini de noroi.

- Se pare că ți-ar prinde bine o cafea.

- Da. Mai privi o dată spre câinele care îi adulmeca gleznele. Aleea ta este un dezastru.

- Știi. Îi oferi un mic zâmbet drept scuză, în timp ce observă că mașina lui nu o ducea mai bine ca el. A fost o iarnă grea.

El nu păși în față. În ciuda ploii care cădea pe ei, rămasă pe loc, privind-o. Analizând-o, decise Abby în timp ce își infunda mâinile agitate în buzunare. Se vârâse în asta și nu avea să obțină ceea ce dorea dacă își permitea să fie o lașă acum.

- Haide înăuntru!

Se îndreptă spre ușă și îl aștepta.

Ochii ei păreau închiși la culoare, un verde catifelat, și, dacă nu ar fi știut că era imposibil, ar fi zis că erau speciați. Delicatețea pe care o văzuse de la distanță deveni mai clară de aproape. Avea pomeți eleganți și o bărbie puțin ascuțită, ceea ce dădea chipului ei triunghiular un aspect îndrăzneț. Pielea ei era albă, genele – negre. Dylan hotărî că ori era o magiciană cu cosmeticele, ori nu se machia deloc. Mirosea a ploaie și a fum de lemne.

Dylan se opri la ușă și se descalță.

- Nu cred că vrei să-ți umblu prin casă cu ăstia.
- Apreciez.

Păși ușor cu picioarele în șosete în casa ei în timp ce ea stătea cu mâna pe clanță, simțindu-se disperată și stânjenită.

– De ce nu-ți lași lucrurile acolo pentru moment și nu vii în bucătărie? Este mai cald, te poți usca.

– Bine.

Interiorul casei i se păru la fel de neașteptat precum exteriorul. Podelele erau uzate, luciul lor fiind un pic șters. Lângă scări văzu o masă pe care se afla o floare din hârtie ce părea făcută de un copil. În vreme ce mergeau, Abby se aplecă să ridice doi omuleți de plastic în armuri de cavaler și își continuă mersul în același ritm.

– Ai condus tocmai din New York?

– Da.

– Nu e un drum prea plăcut pe vremea asta.

– Nu.

Nu era nepoliticos intenționat, deși putea să fie când îi convenea. În acel moment, casa îl interesa mai mult decât o discuție de complezență. Nu erau vase în chiuvetă și podeaua era curată. Cu toate astea, bucătăria nu era ordonată. Pe fiecare colțisor liber de pe frigider erau

poze, desene, mesaje scrise. Pe blatul pentru micul dejun era un puzzle făcut pe jumătate. Trei perechi și jumătate de teniși pentru copii erau grămadă la ușa din spate. Dar era un foc într-un șemineu de piatră și se simțea miros de cafea.

Dacă el nu se deranja să îi vorbească, nu aveau să ajungă departe, își dădu seama Abby. Se întoarse că să-l mai privească o dată. Nu, chipul lui nu trăda amabilitatea, dar era interesant, aşa nebărbierit cum era. Sprâncenele lui erau închise la culoare și dese deasupra ochilor de un verde pal. Ochi intensi. Recunoscu și ea asta. Nu mai fusese fatal atrasă de intensitate înainte? Ochii lui Chuck fuseseră căprui, dar mesajul fusese același. Obțin ceea ce doresc pentru că nu mă interesează ce trebuie să fac pentru a câștiga. Pe el nu îl interesase. Abby se temea că tocmai își deschisese viața aceluiasi tip de bărbat. Dar acum, ea era mai matură, își reaminti ei însăși. Mai înțeleaptă. Și, de data asta, nu era îndrăgostită.

– Îți iau eu haina.

Întinse mânile și așteptă până când el o dădu jos. Pentru prima dată în ani întregi, își dădu seama că observă și reacționează la corpul unui bărbat. Era înalt și sprinten, iar în ea zvâncni încet un răspuns. Abby îl simți, îl recunoscu, apoi îl opri. Se întoarse și atârnă haina într-un cuier lângă ușă.

– Cum vrei cafeaua?

– Simplă. Neagră.

În cazul lui Abby, a fi ocupată cu ceva echivala cu a-și păstra calmul. Alese o cană foarte mare pentru el și una mică pentru ea.

– Cât timp ai fost pe drum?

– Am condus toată noaptea.